

elektrického vedení č. 15 má býti z louky parc. č. 845/2 do určité doby přeložen a st-li na vzešlých útratách do 8 dnů pod uvarování exekuce má býti zapláceno odškodné za poškození louky ... a na výlohy vzešlé z tohoto sporu 225 Kč.

V těchto vývodech stížnosti nelze shledati přesně formulovaného stížného bodu tak, jak zákon o ss v § 18 požaduje.

Vykládá-li se však stížnost co nejpříznivěji pro st-le, dalo by se jí rozuměti v ten smysl, že st-l neměl býti omezován ve svém vlastnictví, když bylo možno také vyhověti všem požadavkům projektovaného vedení, kdyby se sporný sloup č. 15 byl umístil na pozemku č. kat. 795/2, jenž náleží mlynáři Františku V. a jeho manželce, který z elektrického vedení bude míti prospěch.

Nss by mohl stížnosti takto vyložené vyhověti jen tehdy, kdyby zákon č. 438/1919 Sb., na jehož podkladě jest projednávanou věc řešiti, obsahoval ustanovení, že užívací práva podle § 8 mají býti v prvé řadě uvalována na toho, kdo z elektrického vedení má prospěch. Ale takový předpis v cit. zák. č. 438/1919 Sb. nelze nalézti. Práva užívací postihují ty pozemky, po nichž vedení je projektováno. Majitelé pozemků postižených nemají práva navrhovati změnu projektu za tím účelem, aby jejich pozemek byl ušetřen omezení.

Za tohoto právního stavu požadavek st-lův, aby postavením sporného sloupu postižen byl pozemek jiný, náležející tomu, komu projektované vedení bude sloužiti, nemá opory v zákoně a nelze z něho vyvoditi nezákonnost napadeného rozhodnutí. Již tím padají všechny další vývody a návrhy stížnosti na řečeném požadavku st-lově založené.

Č. 11.260.

Živnostenské právo. — Advokacie (Slovensko):
* Advokát není »osobou postavenou ve veřejné službě« ve smyslu § 4 živ. zák. č. 259/1924 Sb. a nepatří mezi osoby, jež jsou podle cit. předpisu vyloučeny z provozování živnosti.

(Nález ze dne 3. května 1934 č. 9098.)

Věc: Dr. Štěpán T. v I. proti zemskému úřadu v Užhorodě o opověď živn. provozování lázní.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím byl pořadem instančním potvrzen výměr okr. úřadu v Iršavě z 31. prosince 1930, kterým nebylo vzato na vědomí oznámení st-lovo, že bude provozovati živnost lázeňskou (očistné lázně) se stanovištěm v I., s odůvodněním, že podle ustanovení § 4 živn. zák. z 10. října 1924 č. 259 Sb., jakož i podle § 10 zák. čl. XXXIV: 1874 nemůže advokát provozovati po živnostensku svým jménem aneb

jménem jiných nepřímo nebo přímo jakékoli zaměstnání, které se nesrovnává s advokátským povoláním a důstojností jeho postavení.

Ve stížnosti na toto rozhodnutí podané se tvrdí, že provozování živnosti lázeňské je živností svobodnou a že úřad neměl práva odepřít st-li vydání potvrzení o učiněné opovědi živnosti. Učiniv to, porušil ustanovení § 108 úst. listiny, neboť nikde, ani v § 4 živn. zák. není stanoveno, že povolání advokáta vylučuje zabývatí se jinými zaměstnáními. Takovéto jiné zaměstnání nelze zakázati tehdy, je-li advokát pouze majitelem živnosti, dává vlastní úkony živn. prováděti svými zaměstnanci, sám pak omezuje se na kontrolu provozu živnosti, dozírá, aby byly dodržovány zákonné předpisy, čistota lázní atd., kontroluje účty, což může činiti nej přesněji buď advokát nebo lékař. Dodáno bylo, že mnozí advokáti jsou majiteli aneb nájemci lázní.

O této stížnosti uvážil nss toto:

Podle § 4 živn. zák. jsou z provozování živnosti vyloučeni duchovní a řeholníci, pak vojáci, veřejní úředníci neb jiné ve veřejné službě postavené osoby, pokud to příslušné předpisy stanoví. Opřel-li žal. úřad své rozhodnutí o tento zákonný předpis a odepřel-li vydati st-li jako advokátovi živn. list na opověděnou živnost s odůvodněním, že provozování její se nesrovnává s advokátským povoláním a s důstojností postavení advokáta, pak vycházel patrně z právního názoru, že advokáti náležejí mezi »jiné ve veřejné službě postavené osoby« po rozumu § 4 cit. zák. Názor tento jest již proto nesprávný, že advokáti nejsou vůbec v žádné službě, tedy ani ve veřejné službě postaveni.

Podle ustanovení v Podk. Rusi platného zák. článku XXXIV:1874 o advokátním řádě a zák. z 31. ledna 1922 č. 40 Sb., kterým byla změněna a doplněna některá ustanovení o advokátech, nabývá se oprávnění k provozování advokacie průkazem o splnění zákonných náležitostí k zápisu do seznamu advokátů. Podle hlavy V. cit. zák. čl. je advokát oprávněn zastupovati strany před soudy a úřady, může zastupování, vyjímajíc případ, kdy byl ustanoven ex offio zástupcem pro stranu nemajetnou (§ 50), podle své vůle odepřít a převzaté zastupování vypověděti. Advokáti jsou podrobeni podle ustanovení § 64 vrchnímu dozoru min. sprav.

Z těchto předpisů jde na jevo, že jsou sice platným právním řádem advokátům jako příslušníkům stavu uloženy určité povinnosti v zájmu soudnictví a tedy v zájmu veřejném. Přes to však nelze z cit. předpisů vyčísti, že by se advokáti stávali, i když mají tyto povinnosti a skutečně je vykonávají, činností tou osobami ve veřejné službě postavenými. Pro posouzení této otázky je bez významu i skutečnost, že jsou advokáti podrobeni vrchnímu dozoru min. sprav., neboť účelem tohoto ustanovení je, aby byla dána záruka za řádné vykonávání povolání advokátů ve všech směrech.

Nepatří-li advokáti vůbec mezi osoby, které jsou podle § 4 živn. zák. z provozování živnosti vyloučeny, pak je nař. rozhodnutí, které je založeno na nesprávném právním názoru, že st-li jako advokát patří mezi osoby podle cit. zákonného ustanovení z provozování opověděné živnosti vyloučené, v rozporu se zákonem.